

Norske Landmænd,

udgivet af J. Schrøder.

N° 14.

Løverdagen den 2den April 1859.

3de Aarg.

Indhold.

Om Opdræt af Kvæg. — Undersøgelser angaaende Fodringen af Heste. — Den rette Fædels for Bygningstommer. Inden- og udenlandske Efterretninger.

Om Opdræt af Kvæg.

(Prisopgave besvaret af Edward Bowly.)

Den første Betingelse for at Opdræt af Kvæg skal lykkes er den at skaffe sig Dyr med gode Former, og samtlige Kjendemerker paa sund Legemsbestaffenhed. Jeg kan ikke angive disse Egenskaber bedre end ved at hidsette følgende af et Brev, skrevet for mange Aar tilbage over denne Materie af Major Rudd til en Ven i Amerika.

„Et libet og fint Hoved, dybt Bryst, Skuldre, som helde tilbage i Kroppen, skraalliggende, runde, og tøndeformig Ribbensbygning, lige Ryg fra Halsen til Haleroden, vide Planter, langt og lige Kryds, fulde og dybe Lydsker, fine Ben, Horn, og Kløver. Til disse Punktter ved Kroppbygningen maa endnu føies, og dette er af stor Betydning, smidig Hud, hvad Engländerne kalde „good handling, hvilket angiver Fedevnen. Hun den bør være løs og Kløbet under den mygt men dog fast og elastisk at føle paa. Har Dyret denne Egenskab naar man beføler det og tillige lange silkebløde Haar, saa er dets Evne til at fedes fremherskende.“

Det Punkt, som jeg sætter høist, er et dybt og umfangsrigt Bryst, da Dyr med stærkt udviklede Lunger fedes hurtigere og have stærkere Hælbred end Dyr med liden Brystkaske.

Har man faaet den rette Sort Dyr, saa udfordres der hos Opdrætteren stor Omhu og Agt-paaagivenhed, for at holde dem i frisk og trivelig Stand, idet vi altid maa have Naturen for Die ved deres Nøgt og Pleie. Medens vi saaledes beskytte dem for de bratte Forandringer i Veir- ligen maa vi søge at undgaa Yderligheder af ethvert Slags. Om Sommeren bør Kvæget have Skygge, og paa meget varme Dage, naar Fluerne ere besværlige, bør det tages ind. De øde alligevel ikke under det varmeste af Dagen, og den voldsomme Maade, hvorpaa de ofte sætte affed (feise), maa være skadelig, især for kalvtunge Dyr. Rent Vand er ogsaa af særdeles Betydning for Kvægets Velbefindende. Unge Dyr behøve om-

byggeligst Behandling. Medens deres Legems- former udvikles er ethvert Tilstød skadeligt for dem, og Opdrætterens Held vil hovedsageligen bero paa hvorledes de behandles i de 3 første Aar.

Efter disse indledende Bemærkninger vil jeg i det følgende saa meget som muligt holde mig til egne Erfaringer. I over tyve Aar har jeg nemlig befattet mig med Opdræt af rene Short- hornsdyr.

Mine tidlige Kalver (de som sættes paa fra December til Midten af Februar) lader jeg i en fjorten Dages Tid die Kjørne. Derpaa vænner jeg dem af og giver dem saa megen skummet Mælk de vil drikke, samt en tyk Belling af kogt Linfrø i lige Portioner to Gange om Dagen. Naar Tyggelysten er kommen, forsynes de med Mælkager, Gulerødder og Ho. Tre Maaneder gamle indskrænkes Melken og Linfrøet til en Gang om Dagen og ophører aldeles tre Uger efter, medens jeg fortsætter med den øvrige Fodring, indtil de kunne slippes paa Græs. Jeg giver dem da 2 Pund Mælkager om Dagen, hvormed fortsættes i 12 Maaneder med Tillæg af deres øvrige Foder, det vil sige, til de slippes paa Bete det følgende Aar. Samme Aar i Juli og August slippes Tyren til dem, saa at de allsaa kalve i det følgende Aar, netop forend de slippes paa Bete, og ere da omkring 2 Aar og 4 Maaneder gamle. Jeg lader Kalvene følge de unge Mødre om Sommeren. Tre eller fem Aar gamle afvænnes Kalvene og Mødrene saa beholde Melken, hvorved de som kvier med første Kalv saa meget længere hvile end de ældre Kjør, forend de atter kalve. Paa denne Maade fremmes de i Bæksten og de give i en tidlig Alder første Kalv uden at dette lægger Hindringer i Beten for deres fulde Legemsudvikling.

Enkelt ere af den Mening, at kvier ikke bør kalve forend 3 Aar gammel. Min Erfaring stemmer ikke hermed. For blandt mange Eksempler kun at nævne eet, saa fik en af mine kvier femten Maaneder og to Uger gammel en fuldvaaren Kalv. Dette Dyr vandt Forskøpræmien som kalvtung kvie to Aar gammel, og anden Præmie Aaret efter som Mælketo, uagtet der var en ualmindelig Mængde Konkurrenter. Senere solgte jeg Dyret til Udlandet for høj Betaling. Kalvens Fader var en omtrent seks Maaneder gammel Dfskalv, som diebe en Ko paa samme Bete som Kvieskalven. Begge vare kun seks Maaneder og een

Uge gamle. Rogteren var Bløde dertil, ellers skulde jeg neppe have troet det Indirufne muligt. Eiden har jeg aldrig tilladt Oks- og Kviekalve at gaa i samme Indbegning efter fire Maaneders Alderen.

De Kalve, som falde sidst i Marts og i Sommermaanederne, lader jeg gaa med Kjørne. Ofte indkjober jeg for den Sags Skyld Kjør som Ummer, da Kalvene bør tages fra Mødrene, fordi Kjør, som dies, ikke blive saa snart oksne, som naar de melkes. Sidstnævnte Kalve komme til Tyr i samme Alder som de tidligere faldne.

Jeg giver aldrig Oliefager o. d. l. til Dyr efterat de have fuldendt deres Bæft, og ikke ofte efter de ere 18 Maanedes gamle; men indtil denne Alder anser jeg det for lønnende for Opdrætteren at give — hvad enten det er Gorthorns- eller andre Racer — en moderat Mængde Oliefager, hvorved Dyrets Størrelse og den faldne Gjødsels Værdi forøges.

Mine Kjør saa udelukkende Græs Sommeren igjennem; sent om Høsten lidt Hø til Matten og om Morgenen; og Hø og Rodfrugter om Vinteren, naar de melke. Det ikke-melkende Kvæg faar Rodfrugter, der rives til Maff og blandes med Halmhaffelse paa denne Aarstid. Denne nye Maade at fodre Kvæg paa henholder til en af vore Dages største Forbedringer. For fortærede Kreaturer, naar de fik Turnips og Halm, for mange af disse og forlidet Halm. Ved denne nye Tilberedning faar man dem til at spise paa meget af begge Dele, og de trives meget bedre med lidt over Halvparten af den gamle Turnipsmængde. Flere Kjør, som staa borte, har jeg nu i udmærket Stand. De fodres med 45 Pd. revne Rotabaga og 1½ a 2 Skjæpper Halmhaffelse daglig, men saa forresten intet. Mine Kalve fra forrige Aar, nu elleve til tretten Maanedes gamle, ere i meget god Stand med 28 Pd. revne Rotabaga, 1 Skjæppe Halmhaffelse og 2 Pd. Oliefager til hver om Dagen. Haffelsen og Turnipsen lader jeg sammenblande kun kort Tid forend de gives Dyrene; thi bliver Blandingen liggendes 2 a 3 Dage i Haug, saa tager den Hede. Nogle paaftaa, at det skal være bedst at give Fodret i denne varme Tilstand. Selv har jeg ikke fundet nogen Fordel derved, og jeg antager det derfor bedst at lade det være, da gjæret Foder undertiden medbringe Syre, som ikke er sund for Dyrene.

At dampe Fodret og give Kvæget det varmt, har jeg aldrig forsøgt, men en af mine Bekendte har anstillet flere Forsøg med at fodre Kvæg og Svin med dampet og udampet Foder uden at finde anden Fordel ved Dampningen end den, at Hø og Halmhaffelse bliver smageligere, især naar Høet var af mindre god Bestaffenhed.

Halm er et dårligt Foder, medmindre den gives sammen med Rodfrugter eller en liden Kvantitet Oliefager. Den forarsager ofte Forstoppelse, hvilken Sygdom er meget farlig for Kjør.

Som det sees ere de ovenfor anførte Bemærkninger gjorte under Forudsætning af at Kalvene falde til enhver Tid af Aaret. Hvor samtlige Kjør holdes for Opdrættens Skyld, er der

heller ikke noget at indvende herimod; men holdes de hovedsageligen (altsaa for Melkens Skyld), saa er det af Bigtighed, at de falde næsten samtidigt, det vil sige i Lobet af en Maaned eller seks Uger. Under disse Omstændigheder bliver Opdræt en Bisag. Undertiden sættes ingen Kalve paa, og for det meste kun en liden Del og da kun de tidligst faldne. I saa Fald finder jeg min Fremgangsmaade med de tidlige Kalve paa sin Plads, naar undtages, at Kalvene i Stedet for at saa gaa med Kvie-mødrene straks tages borte, og Kvierne bliver melket. Dette gjøres baade fordi sildige Kalve i Almindelighed ikke sættes paa, hvor Melkeproduktion drives, og fordi Kvien hurtigere bliver oxen, naar den ikke dies af Kalven. De fleste gode Opdrættere erholde en Kalv hver elleve Maaned, saa at Kvierne snart ville saa Kalvetid næsten samtidigt med den øvrige Besætning.

Vil man sætte paa af de sildige Kalv, opfodes de med stummet Melk og Einkro saaledes som mine tidlige Kalve saa; men da de ikke ville være saa langt fremme og saa stærke for Vinteren som de tidlige Kalve, som die deres Mødre, saa har jeg til Regel, at de ikke kalve forend de ere 2 Aar og 8 a 9 Maanedes gamle, hvorved de ligeledes komme i samme Tur som den øvrige Besætning. Jeg maa her bemærke, hvad jeg maaste ikke for tydeligt nok har fremhævet, at sildige Kalve, hvis de skulle bringes til at kalve samtidigt med de tidlige, maa have bedre Behandling, fordi de ere for unge til at nyde godt af Græsset, medens dette endnu har den bedste Næring i sig. (Fortsættes.)

Undersøgelser angaaende Fodringen af Heste.

(Efter Journal d'Agriculture pratique af 20de November 1858.)

Bognmandslaget i Paris havde anmodet Renault, Direktøren for Veterinærskolen i Alfort, om at gjøre sig bekendt med en ny Fodringsmaade for Heste i England, som man hidtil ikke ret kjendte i Frankrig. Af den interessante Beretning, som Renault efter sin Reise til London gav i det franske Ugerdyrkningselskab, meddele vi her et Uddrag.

Som bekendt fordøier Hesten aldrig fuldstændigt den Havre, den fortærer. Hønsene opsoge begjærligt de Kjørner, der findes i Gjødningen, og ofte spire de paa Marken, naar de bringes i Jorden tilligemed Gjødningen. Englænderne gjorde derfor den ganske simple Regning: „Naar Hestene ikke fordøie alle de Havre-kjørner, man giver dem, gaa de ufordøiede tilspilde, og en god Landmand bør Intet lade gaa tilspilde.“ De kom da ganske naturligt til at tænke paa, „hvorfor Kjørnerne ikke være fordøiede.

— Fordt de ikke vare tyggede itu.“ Og Hesten, der holder meget af Havre, sluger den virkelig med en vis Graadighed og giver sig neppe Tid til at tygge den. Man har ogsaa bemærket, at Hesten pillede de bedste Bipper ud af sit Hø og spildte Resten, som da gik i Stroelsen. For at raade Bod derpaa tyggede man saa at sige Havren for Hesten, og vel at mærke, man gruttede ikke, men knuste den mellem 2 Cylindere, og Høet, som Dyret fik i sit Foder, blev skaaren til Haffelse.

Jeg siger, at man ikke maa sammenblende gruttet med knust Havre, fordi de i Frankrig og England anstillede Forsøg med gruttet Havre ikke havde givet noget godt Resultat. Den gruttede Kjerne yder vel alt sit Mel til Ernæringen; men da Hesten sluger den uden at tygge den, og uden at den gjenemvædes af Spyttet, udsætter den Dyret for ufuldstændig Fordøjelse og for de Ulemper, som Fodemidlerne sædvanlig medføre, naar de gives i Melform til Dyr, som bruges til svært Arbejde.

Medens den knuste Havre efter engelsk Methode tilsyneladende næsten bevarer sin Form, er Kjernen blot trykket flad; Stallen flækkes paa langs, saa at Melet kommer tilsyne i Revnerne. Naar Kjernen skal tygges fuldstændigt med Tandene, tager det en vis Tid, som forlænges ved, at den er blandet med Hø og Haffelse. Dyrets Lyft til at sluges Havren for hurtigt modvirkes af Vanskeligheden med Haffelsen. Medens Hesten tygger Foderet, der er blandet med den knuste Havre, gjenemtrænges denne med den fornødne Mængde Spyt, for at lette Fordøjelsen af Foderet.

Bed at skære Høet til Haffelse og blande det med Havren undgaar man det ovennævnte Tab. Hesten nødes til at fortære de saftfuldeste Bipper sammen med de mindre fine. Intet gaar tilspilde. Den skaarne Halm, som for mange Heste ikke horte med til Foderet, men blot tjente til at „more“ dem, naar de havde Tid, kan yde en fortrinlig Ernæring og spare en vis Mængde Hø.

Kort sagt, Theorien siger, at man istedetfor at give Hesten Havren i Kjerne og Høet i Bundter, bør skære baade Hø og Halm til Haffelse, knuse Havren og blande alt sammen i hvert Foder.

Praxis har paa sin Side ganske og aldeles bekræftet Theoriens Forskrifter.

Derom vidner Renaults Beretning fra London. Det er ikke en Tourist, som fortæller flygtige Indtryk eller beretter løselig gjorte Jagttagelser, det er en af vore dygtigste Veterinærer, som har tilbragt hele Dagen igjennem med at undersøge og gjøre sig bekendt med et Spørgsmaal, der ligger indenfor hans Fag.

Omnibus-Kompaniet i London besad i 1857, da Renault varovre at undersøge den nye Fodringsmethode, 5940 Heste. Dmirent Halvdelen, nemlig 3000 Heste, fodredes med skaaren Foder og knust Havre, saa at det var let ved Sammenligning at domme om Virkningerne af de 2 Fodringsmaader.

Hestene, der fodredes paa den gamle Maade fik: Havre, hel . . . 17,236 Pd.

Hø, helt . . . 11,792 Pd.

29,028 Pd. nsk. eller 32 Pd. eng.

Hestene, der fodredes efter det nye System, fik:

Havre, knust . . . 14,514 Pd.

Hø, skaaren . . . 6,802 —

Halm, — . . . 2,266 —

23,582 Pd. eller 26 Pd. eng.

Den nye Fodringsmaade medfører altsaa en Besparelse af $5\frac{1}{2}$ Pd. Foder eller Havre daglig. I beregnet Arbejdsomkostningerne, vise Kompaniets Bøger en Besparelse af $8\frac{2}{3}$ s (25 Ctnr.) om Dagen pr. Hest. Beregnet paa 6000 Heste, har man en Besparelse af 540 Rd. daglig.

Besparelsen er betydelig; men en Besparelse, som indskrænkede den for Kræfternes Bedtligeholdelse fornødne Næring, vilde være en daarlig Fordrejning og en daarlig Regning. Man ledes da naturligt til at opfaste det vigtige Spørgsmaal: Staa Hestene sig ogsaa godt paa dette Foder?

Svaret kan ikke være tvivlsomt. Omnibus-Kompaniets Opsynsfolk og Rudste erkjende enstemmig, at dersom der er nogen Forskel mellem de Heste; der fodres paa den gamle Maade, og dem, der fodres paa den nye Maade, saa er Forskellen til Fordel for disse.

Renault har ikke holdt sig alene til Omnibushestene. Han vilde vide, om Lurushestene, der fodredes paa samme Maade, taalte det ligesaa godt som de andre. Han besøgte flere Etablissementer for finere Høretøier, der vare forsynede med Heste af en i Paris ukjendt Lurus. Han saa meget kostbare Heste, der fodredes med knust Havre, og som intet havde tabt af deres prægtige Ydre og naturlige Fyrighed.

Mr. Etherington, en af de rigeste Bogmænd i London, havde udtaget af sine Spænd 2 Dyr af samme Bygning, Alder, Forlighed og Styrke. Han satte dem i den samme Stald i 2 tilstødende Baase og fodrede den ene paa den gamle og den anden paa den nye Maade. Den ene fik 16 Pd. $10\frac{1}{2}$ Lod Havrekjerne, den anden 13 Pd. 20 Lod knust Havre. I en Maaned bleve disse Dyr, der trak sammen og gjorde samme Tjeneste, omhyggeligt iagttagne. Man mærkede ingen egentlig Forskel paa dem; dog troede man, at den, der fik mindst Havre, var den, der stod sig bedst. Dette kunde ligge i Dyrets Konstitution, og man byttede derfor om, saa at den første Hest fik 13 Pd. 20 Lod knust Havre og den anden 16 Pd. $10\frac{1}{2}$ Lod, og fortsatte dette Forsøg igjen i en Maaned. Der var igjen en svag Forskel til Fordel for den, der havde faaet mindst Havre eller knust Havre. Man gjorde Kontraprove i 6 Maaned; fra Maaned til Maaned skiftedes om med Fodringen, og Resultatet var altid det samme. Mr. Etherington indførte derfor udelukkende denne Fodringsmaade og befinder sig fremdeles vel derved.

Renault besøgte desuden 3 Drosche-Etablissementer, der hver havde 50—60 Heste, et af de største Jernbane-Kompaniers Stalde, Besætningen i det bekjendte Bryggeri, Barclay & Perkins:

overalt giver man Hestene skaaren Foder og knust Havre, og paa alle disse Steder befinder man sig vel derved, baade med Hensyn til Dyrenes Sundhed og Besparelsen i Fodringsomkostningerne.

Der er i dette Dieblif gaanske vist over 20,000 Heste i London, som fyddes bedre efter den nye Methode og med ringere Bekostning end tidligere, — og i Frankrig taler man endnu kun derom!

Jeg kjender imidlertid flere Etablissementer, der have gjort Forsøg hermed, og som ere blevene overbeviste; saaledes den østlige Jernbane, der bruger sine Heste (af Percheron-Racen) til Lastkjørsel 14 Timer om Dagen og til Omnibuskjørsel 6 Timer.

Efter den gamle Methode fik

	Fragtbestene.	Omnibushestene.
Havrefjærne	24 Pd.	18 Pd.
Hø i Bundter	12 —	10 —
Klid	2 —	2 —
Halm, hel	14 —	12 —

Efter den nye Methode:

Havre, knust	14 Pd.	10 Pd.
Hø, skaaren	6 —	8 —
Byg, knust	6 —	8 —
Halm, hel	14 —	12 —

Besparelsen anslaaes til 17 $\frac{1}{2}$ (50 Cnr.) pr. Hest daglig. En Del af Halmen anvendes ved begge Fodringsmaader til Stroelse.

Jeg skal endnu nævne et andet Etablissement, der har optaget den af Renault indførte engelske Methode; det er en Melkehandel i Paris. Denne Tjeneste foregaar om Natten med stor Hurtighed. Fordelingen begynder med Midnat og ender kl. 9 Formiddag. Hestene gaa altid Træv, enten Bognen er tom eller fuld. Man regner Byrden for hver Hest til 3500 Pd., saa at det er en temmelig svær Tjeneste for Hestene.

De fik efter den gamle Methode:

Havrefjærne	20 Pd.
Hø i Bundter	10 —
Halm, hel	10 —
Klid, 6 Potter, Aret rundt.	

Efter den nye Methode:

Havre, knust	15 Pd.
Hø, skaaren	8 —
Halm, skaaren	6 —
Klid, 4 Potter, blot om Sommeren.	

Disse 2 Forsøg strive sig ikke fra idag eller igaar; de have været omtrent et Aar; jeg har talt med Bestyrerne af Etablissementerne; de finde en virkelig Besparelse i denne Methode, hvorom deres Bøger bære et haandgribeligt Vidnesbyrd; jeg har raadfort mig med Kubissene og Opsynsfolkene; de have ikke af Hestens Arbejde sporet nogen Forandring i Fodringen.

Jeg kunde nævne endnu 2—3 andre Etablissementer, hvor man er isærd med at indføre det nye System. Bestyrerne af disse antage, at man maa gaa frem med største Varsomhed med Forandringer i Fodringen af Dyr, der daglig have svært Arbejde, naar man ikke vil udfætte sig for at have Tab, hvor Andre have havt Fordel. Dette bør man vistnok gjøre for at opnaa de Resultater,

som den forandrede Fodringsmaade ustridigt lover en forstandig og klog Bestyrelse.

(D. U. f. L.)

Den rette Fældetid for Bygnings-tømmer.

(B. Harres. Schule der Baukunst.)

Det bliver i Regelen antaget, at Bygnings-tømmer bør fældes i Vintermaanederne og navnlig fra November til Enden af Februar; dog tager man sjelden Hensyn til, at Barigheden af ellers ligegodt Tømmer kan være væsentlig afhængig af, naar i dette Tidrum dets Fældning er foregaaet.

Middelalderens Bygmestere, fra hvis Tid vi tiltrods for egne Erfaringer om Barigheden af Tømmer i det Frie, have Træbygninger af mere end 300 Aars Alder, holdt den sidste Hjerdedel af December for den bedste Fældetid, og at de deri havde Ret, bevise deres endnu gjenstaaende Trækonstruktioner. Hvilken Vægt man allerede paa Romernes Tid lagde paa den rigtige Fældetid, fremgaar deraf, at denne behandles hos de mest fremragende Forfattere. Plinius forlanger, at Bygningstræ skal fældes i den Tid, da Barken ikke løser sig fra Stammen; en tidligere Forfatter, Vegetius, angiver Tiden netop til mellem 15de og 23de December; en anden ved Naam Columella anbefaler December Maaned.

Rigtigheden af denne paa Erfaring byggede Haandværksregel er fuldkommen bekræftet ved nyere Forsøg over den forskjellige Barighed af Tømmer, der af samme Godhed og fra samme Sted er fældt i forskellige Maanedes af den almindelig antagne og ovenfor nævnte Fældetid. Naar det derfor ikke bestemte i enkelte nyere Værebøger er udtalt, at Erfaring har vist, at saavel et Lovtræ som Naaletræ kan fældes til enhver Aarstid uden i mindste Maade at forringe Træets Godhed, naar dette kun for Benyttelsen er fuldkommen tørt, da tro vi i følgende Betragtning at kunne stille denne Paaastand, der fra en Værebog er gaaet over i den anden, i det rette Lyg.

Naturen har delt Træernes Livsproces i tvende forskellige Epoker, nemlig fra Vinter- til Sommerfolhverv, og omvendt. I Begyndelsen af den første indtræder igjen Livsvirksomheden hos Træerne; Knupperne udvikle sig, og Stammen begynder at udvide sig, idet et nyt Lag af Træ (Aaring) og Bark lægger sig udenom samme. I den næste Epoke fra Sommer- til Vinterfolhverv (Sankt Hans til Jul) besjæftiger Naturen sig med Udviklingen og Modningen af hvad der i den første fremstod, og forbereder endvidere Livsvirksomheden for den paafølgende Periode.

De i den første Periode i Træets Porer cirkulerende Saft, som gaanske udfyldte disse, blive i den næste væsentlig forandrede, idet de mere og mere fortætte sig og efter Træartens Bestaaffenhed som Harpix eller Gummi affætte sig i Træporrene

eller Cellerne. Bliwer nu Træet fældet henimod Slutningen af den anden Periode (Vinterfolhverv den 21de December) førend den nye Livsvirksomhed begynder, og endvidere afgrenet, afbarket og lagt tør, saa at Luften frit kan komme til det, saa fortattes den endnu klæbrige Saft i Porerne og aflufter Træets indre Dele fuldkommen fra Indflydelse af Atmosfæren. Enhver skadelig Indvirkning paa saaledes fældet og tørret Lommer maa komme udenfra. Underledes forholder det sig naar Træet fældes efter at Livsvirksomheden, som indtræder efter Vinterfolhverv, igjen er opvaagnet og Safterne saaledes ere begyndte at opblødes og cirkulere; idet nemlig disses Virksomhed ved Fældningen afbrydes, geraade de i en Gjæring, der snart gaar over til den saakaldte raadne Gjæring, der hos Træs substansen fremkalder den Oplosning af Sammenhængen, som vi betegne med Raaddenhed. Den Oplosning af Træmassen, der er en Folge af ydre Indvirkning og navnlig Fugtighed og Varme, gaar nu ogsaa saa meget hurtigere for sig, jo mere Oplosningen fra inden og udad griber om sig, og hurtigt vil den sidste foregaa, naar Træet fældes til en Tid, hvor endnu Safterne have begyndt at løsne sig, og inden Træet har stude Blade; thi Uddunstningen gjennem disse medfører en Forandring i Safternes Beskaffenhed. Dette kan allerede være Tilfældet i Maanederne Januar og Februar*). Bliwer Træet fældet senere, i Marts eller April, og man lader det ligge nogle Dage, inden det kvistes, saa vil en stor Del af de i Træporerne værende Bædder uddunste gjennem Bladene, inden Saften begynder at gjære. Formindstes end herved for en Del Aarsagen til Træmassens Odelæggelse ved den raadne Gjæring af Luften, har dog paa den anden Side den sidste Fælding væsentlige Ulemper, idet Træet med Tabet af sin Saft mister en stor Del af sin Elasticitet og Bæreevne og tillige bliver mere porost og gennemtrængeligt for Fugtighed.

Nogle Forsøg have slaende paavist dette. Fire Jurustammer af samme Alder og fra samme Jordbund og Sted bleve fældte efter hinanden i de 4 Maanedere, Slutningen af December, Januar, Februar og Marts, tilhugne til lige tykke og lange Bjælker, derpaa muligst ligeartet tørrede, lagte paa samme Stillads og belastede paa Midten med Vægter. December-Bjælken var næsten det Dobbelte af den fra Marts, medens den fra Januar med samme Bøining før Bruddet var 12 Procent mindre Belasting og den fra Februar 20 Procent mindre. Marts-Bjælkenes Bæreevne var 38 Procent ringere end den fra Slutningen af December.

Af Stokke, benyttede til Afstivning af unge Træer, hvoraf nogle vare fældte i Slutningen af December og andre i Slutningen af Februar, vare de første efter 16 Aars Forløb endnu i god Behold, medens de sidste brodes allerede efter 3

å 4 Aar. Af to tykke Jurustammer af samme Beskaffenhed, den ene fældet i December og den anden sidste i Februar, der bleve firbuggede og nedgravede i en fugtig Jordbund, var den første endnu fast efter 16 Aars Forløb, medens den anden efter 8 Aar var raadden. Af de samme Stammer toges Material til Guls i Spilstoug, hvor Træet fra Februar maatte fornyes efter det 2det Aar, medens det fra December var brugbart i 5 Aar.

Da nu det meste Lommerarbejdes Værd væsentlig afhænger af dets Varighed, der hverken kan erstattes ved mindre Konstruktioner eller det mest fuldendte Arbejde, saa bør det være en Samvittigheds Sag for Lommermanden at skaffe sig det varigste Material, og det er decemberfældet Lommer.

Hvilken Omhyggelighed de gamle Bygmestere viste for Fældningstiden, kan ogsaa skjønnes deraf, at de endog ansaa Maanens Af- eller Tiltagning som influerende herpaa, og antog, at Træ, fældet i aftagende Maaned, skulde være mere sikret for Mærk.

J u d l a n d e t.

Christiania. Hs. kgl. H. Hertugen af Wermeland lider af en Sygdom, der dog ifølge den sidste Bulletin fra i Torsdags skal have aftaget, saaat Hertugen befinder sig noget bedre.

— Ifølge Meddelelse fra Frederikshald fik Stortingevalget dersteds d. 28de f. M. saadant Udfald: Til Repræsentanter: Handelsmand Andreas Melchior Gluckstad Biel med 5 St. og Kjøbmand Konsul Thomas Stang med 4 St. Til Suppleanter: Kjøbmand Ole Andreas Stang, samt Kjøbmand og Konsul Carl Wilhelm Hansen. Byfoged Carlund havde foreløbigt fremsagt sig Gjenvalg.

— Ved kgl. Resol. af 23de f. M. er det bestemt, 1) at Departementet for det Indre til Udgifternes Bestridelse ved de i Tidrummet fra 1ste Januar 1850 til 30te Juni 1860 for det offentlige Veifonds Regning eller ved Bidrag af samme udføres des Betanlæg nu er bemyndiget til at disponere, a) over et Beløb af 281,500 Spd., der bliver at udbetale af Statskassen, og hvoraf 77,000 Spd. føres til endelig Udgift for samme, medens Beløbet forsaavidt det ikke godtgjøres ved de af vedkommende Kommuner og Private vedtagne Bidrag bliver til Refusion for Statskassen efter nærmere naadigst Bestemmelse at udligne paa Rigets Matrikalflyd og Kjøb- og Ladestæderne overensstemmende med sidstafholdte Storthings Beslutning; b) over et Beløb af 79,750 Spd. af det Betvæsenet af sidste Storting tilstaaede Forskud af Statskassen stort 100,000 Spd. 2) At der af de 2de sidstnævnte Beløb, tilsammen 361,250 Spd., tillades i Tidrummet fra 1ste Januar 1859 til 30te Juni 1860 anvendt, 1) til fortsat Drift af de i forrige Budgetterinhu påbegyndte, men endnu ikke fuldendte Arbejder (63,000 Spd.); 2) til Betanlægget fra Frederikshald til Femøen, Smaalenenes Unit, (4,262 Spd.); 3) til Betanlægget fra Svævestranden til

*) Det vil erindres, at dette er skrevet i Tyskland; hos os tør man neppe antage at dette vil indtræde saa tidligt paa Aaret.

Næser Bro, Akershus Amt, (69,000 Spd.) til Dmlægning af Hovedvejene; 4) imellem Lyngager Tjern og Sandviken, samme Amt, (5,700 Spd.); 5) mellem Baadsto og Gjetlund, Christians Amt, (25,750 Spd.); 6) over Tonsaaen, samme Amt, (30,000 Spd.); 7) mellem Kvamme og Skogstad, samme Amt, (4,460 Spd.); 8) fra Moglestu Bro til Molselven i Budskeruds Amt, (8,556 Spd.); 9) mellem Laurvik og Forsgrunde, Jarlsberg og Laurviks samt Bratbergs Amter, (12,000 Spd.); 10) af Vandagstveien i Bratbergs Amt, (5,900 Spd.) til Veianlæggene; 11) fra Ladestødet Hougelund i Stavanger Amt til Slen i søndre Bergenhus Amt, (16,000 Spd.); 12) fra Hiltal til Skare i samme Amt, (10,300 Spd.); 13) til Dmlægning af Hovedveien fra Jgla Bro sydover gennem Øpdal i søndre Thronhjems Amt, (40,750 Spd.); 15) til Broanlægget over Gulelven ved Udderold, og tilstødende Veianlæg i samme Amt, (15,900 Spd.); 16) som Bidrag til Anlæg af en ny Bei for Stavanger Amtskommune, samt nogle mindre Kommuners Regning fra Ladestødet Soggedal til Stedstationen Gye i Stavanger Amt, (2000 Spd.); 17) til Veianlægget fra Gladenæs til Maalsnæs i Finnmarkens Amt, (5,500 Spd.); 18) til Dmlægningen af Saltdalskveien, til Mosby i Lister og Mandals Amt, (800 Spd.); 19) til Bestridelse af Udgifterne ved den det almindelige Veifond paa visse lende Vedligeholdelse af enkelte Veistrækninger (3,750 Spd.); 20) til tilfældige og uforudsede Udgifter ved fornævnte Veiarbejder samt til forfælske Udgifter ved Veiværnet forøvrigt, (13,622 Spd.).

— Ved kgl. Resol. af S. D. er det bestemt, 1) at den oprettede hviere Landbrugsskole skal træde i Virksomhed den 1ste Oktober d. A.; 2) at Departementet for det Indre bemyndiges til at anordne det Fornødne med Hensyn til Institutets Virksomhed i de to første Aar.

— Paa Christiania Postkontor blev et frækt Besdrageri begaaet i Onsdags, idet en Person, der, formentlig ved at læse i den paa Postkontoret foreliggende Protokol, var kommen til Kundskab om, at der til et Handelsbureau her i Byen var ankommet et Pengebrev paa 100 Spd., indsendt sig paa Postkontoret med Fuldmagt fra dette Handelsbureau for at hente Brevet. To andre Pengebreve, et paa 40 og et paa 14 Spd. vare imidlertid ogsaa ankomne til samme Handelsbureau, og han paatog sig tillige at besørge disse; men da han ikke havde Smaapenge med sig til at indløse Brevene, gik han bort for at hente dem og kom om nogen Tid tilbage og erholdt Brevene, uden at man fattede nogen Mistanke om Rigtigheden af hans Fuldmagt; men kort efter indsendt Handelsbureaus Fuldmægtig sig for at afhente Brevene. Besdrageren var da væk.

— Onsdags Aften den 30te f. M. Kl. 10 hjemsogetes Byen atter af en betydelig Ildbrand, idet der nemlig udbrodt Ild i den tætteste Del af Bergsferdingen ved Byens gamle Kirkegaard. Ilden greb om sig med overordentlig Hurtighed. Ialt nedbrændte 13 Huse og Taket for Brandkassen antages at blive 14,000 Spd. Den Hurtighed, hvormed Ilden greb om sig, gjorde, at kun meget lidt Indbo blev reddet, og enkelte Personer i de først

antændte Huse maatte, for at redde Livet, begive sig ud uden at tænke paa at redde det Mindste. Menneskeliv er ikke gaaet tabt, hvormod flere Personer ere komne til Skade. 4 Kjør og 1 Svin indebrændte. Om Ildens Opkomst vides endnu Intet med Sikkerhed.

— En Person, der ved lang og tro Tjeneste havde sammenparet en liden Formue, hvormed han havde til Hensigt at begynde en liden Handel, blev forleden Nat frastjaalet den største Del heraf, nemlig 350 Spd., da han i beruset Tilstand havde lagt sig til at sove paa en Bænk ved Nybroen.

— Ifølge Beretninger om Nomsdalsfisket af 26de Marts var der i Nalsund siden den 18de fiskeet paa 40 Baade omtrent 5000 Torst i eet Søveir. Ved Molde fiskeedes godt den 24de; de øvrige Dage i Ugen havde Uveiret været til Hinder. I Nordmøre var der ligeledes godt Fiske den 25de, og Udflugterne ere ganske tilfredsstillende.

— Fisket i Østnæsford i Lofoten ophørte den 15de Marts. Forøvrigt er der siden sidste Beretning om Lofotfisket (dat. 12te Mars) fiskeet meget godt ved Evolvær af en talrig Almue. Bestenfor har derimod Uveiret været meget til Hinder. I Østlofoten blev der ogsaa i nævnte Tid fiskeet Noget med Dylsbagn og tildels med Dagliner. I Hensningevær har der fremdeles været mindre Fiske. Endel Almue bereder sig nu til at drage til Finnmarken. Fiskeprisen holder sig ved $4\frac{1}{2}$ a 5 Spd.

Fra Thronhjem meddeles den 19de Marts en detailleret Beretning om Lofotfisket, hvorefter følgende er et Uddrag: Uroligt Veir havde hindret Fisket i Skraaven saavel som i Evolvær i forrige Uge. Den 28de Februar strøg Fisken ind i Østnæs-fjorden, drivende foran sig et Stim af Smaasild, og som en Følge af Fiskens Indstrømning derind er en stor Del af Almuen fra Kaabelvaag, Maaagen, Drøvaag og Bærene bestenfor ogsaa flyttet dertil, hvor de ligge som paa Feltfod. Nogle have hvalvet Baade, som de ligge under, Andre have opstaaet enslags Telt af Seil i Sneklavnene. I de sidste tyve Aar har intet Fiske af Betydning foregaaet der, og det er Grunden til, at næsten ingen Horkoder findes. Man tror der bliver et stort Fiske, hvortil man har grundet Haab, dels fordi Rognen i Fisken endnu er god, dels fordi Opfyndet har forbudet at bruge Garn længere ind end til Vatterfjorden. Der er en saa stor Mængde Baade paa Fjorden, at man har Meie med at komme frem imellem dem, og en lystig Travlhed hersker. Garnfolket have hidtil gjort det bedst, og en Baad fiskeede paa en Dag Fisk for 100 Spd. foruden Lever og Rogn, som næsten kan ansættes til samme Værdi. Omtrent 40 Kjøbere ere ankomne, men man venter snart det dobbelte Antal. Uagtet Fjorden er fuld af Fisk, fiskees der fremdeles usevnt, og man slutter deraf, at der laar maa være en ualmindelig Fiskemasse under Land.

Trods de gode Udgifter holder Prisen sig hel, da der antages gennemsnitlig af hvad der hidtil er solgt til $4\frac{1}{2}$ Spd. pr. Hundrede. Prisen paa løst Rogn har ogsaa naaet en uhørt Høide, 7 Ort pr. Stamp (almindelig for 2 a 3 Ort) er villig betalt.

Udlandet.

Preussien. Den preussiske Regjering har, efter hvad der meldes fra Berlin, indsendt en Note til deres Gesandter ved de tydske Hoffer, i hvilken den vedbliver sin allerede udviklede Opfatning af Tilstanden og opretholder sin Stilling til denne som uafhængig europæisk Stormagt. I denne Egenkab er Preussien herved villig til at indestemme enhver fælles Forhandling paa Forbundsdaagen, men vil paa ingen Maade lade sig binde ved Forholdsregler uden Forbundsdaagens Medvirkning.

Frankrig. Den Reine, som Keiseren afholdt over sin Garde den 20de Marts var begunstiget med det smukkeste Veir, og henved 4000 Mennesker havde indfundet sig til dette krigeriske Skuespil. Keiseren og Prinds Napoleon med deres Gemalinder, den keiserlige Prinds samt Prinds Jerome og en Mængde keiserlige Embetsmænd vare tilstede, og uafbrudt Tilraab med: „Leve Keiseren!“ „Leve Keiserinden!“ „Leve den keiserlige Prinds!“ hørtes fra de paa Marsmarken forsamlede Troppers Rækker. Et eiendommeligt Skuespil fandt Sted efter Troppernes Forbimarsch. Sædvanligvis pleier Keiseren og hans Følge efter saadanne Leiligheder strax begive sig tilbage til Tuilleriesne; men denne gang red han endnu engang langs Marsmarken, og i Midten af denne Plads affendte han en Gardesofficer til Soldaterne, som holdt Mængden tilbage, med den Befaling, at lade Folket faa frit Løb ind paa Marsmarken. Dette syntes at afvænte denne Befaling, og uden i mindste Maade at forbanes over den usædvanlige Frihed, styrkede Mængden strax hen efter Keiseren, idet de opfyldte Lufften med frygtelige Breraab.

— Det ellers saa krigeriske Blad „Presse“ fører nu et ganske andet Sprog, og overhovedet har hele den franske Presse forvandet sig til Fredsorganer, og det franske Folk er ogsaa fredelig stemt. Det er saaledes fra Frankrigs Side ingen Grund til at befrygte Udbruddet af en Krig, og hvis det bekræfter sig, at Østerrig tillige er gunstigt stemt for en fredelig Ordning af de forvirkede Forhold i Italien, saa har man de bedste Udsigter til, at Europas Fred vil blive bevaret.

Østerrig. Keiseren af Østerrig har nu kommet til den Erkendelse, at en Krig vilde være skadelig for Landet, og har givet sit Samtykke til en Kongres til Afgjørelse af Italiens Sag. Denne Kongres, antager man, vil blive afholdt i Berlin eller London. Det heder rigtignok ogsaa, at Østerrig endnu ikke har indviklet i den af Rusland foreslaaede europæiske Kongres, og paa Borsen i Paris har endog det foruroligende, men i ethvert Fald ubefoiede Rygte været i Omløb, at Østerrig nægter sit Samtykke. En Korrespondent fra Berlin holder det for utvivlsomt, at Østerrig saavel som de andre mæglende Magter vilde gaa ind paa Ruslands Forslag, og beretter endogsaa, at hvis Derby for at gjøre Østerrig tilbøieligere til det italienske Spørgsmaals Forhandling paa en Kongres har gjort Brev Svul visse Tilfagn for det Tilfælde, at de adriatiske Havnepladse blive angrebne af en fransk Flaade.

Turin. Diplomatere erklære: Tunis's Veretning

om en Kongres tilbødste for det italienske Spørgsmaal for overilet. Det er, siger Bladet, endnu ingen Overenskomst fæstet mellem Stormagterne med Hensyn til Indkaldelsen af en Kongres, meget mere er der sikre og ubestridelige Tegn forhaanden for en Opposition mod en saadan Plan.

— Det aarlige Karneval i Italien, der ellers pleier at betegnes med den overgivne Lystighed, har denne gang, paa Grund af den i høi Grad nedtrykte Stemning, gaaet meget roligt over. Den store Cavalcina, der ender Lystighederne i Venedig, fremkom først i Florenz, og i Neapel har man slet ikke mærket noget til det. I Livorno viste der sig den sidste Karnevalsdag en Mand paa Gaderne, maaskeret som Keiser Napoleon. Han bar en stor Bog i Haanden, hvorpaa stod trykt med Rødslette „Traktaterne af 1815“. Nu og da rev han et Blad ud af Bogen og kastede det paa Jorden. Han blev naturligvis arresteret af Politiet.

Amerika. De amerikanske Blade beretter en meget eiendommelig Mordhistorie, hvis Indhold vi gjengive i følgende korte Uddrag: Hr. Sicles var for nogle Aar tilbage Gesandtskabssekretær i London. Hans unge Kone, der var en Datter af en i New-York bosat italiensk Musiklærer, valgte der almindelig Opfygt ved sin Skønhed og blev tilbedet og forgydet af sin Mand. I 1836 blev denne valgt til Medlem af Kongressen, hvor han almindelig betragtedes som en af de mest anseede og indflydelsesrige Medlemmer. En Brodersøn af Overdommeren i de forenede Stater, Hr. Key, der er Enkesmand, 42 Aar gammel og Fader til fire Børn, besøgte ofte Hr. Sicles's Hus, og forførte den unge Kone. Dette brodefulde Forhold synes at have taget sin Begyndelse i April f. A. Key havde leiet et Hus, i hvilke de hemmelige Sammenkomster fandt Sted; endelig kom et anonymt Brev, som aabnede Døren paa den forurettede Egtmand. Sicles overbeviste sig først om, at Brevet ikke indeholdt andet end Sandhed; hans Kone tilfod sin hele Forbrydelse; hun underrettede ham om hvilke Signaler til Moderne hun havde aftalt med sin Forfører, og i samme Diebt, som den Uhykelige med Taarer i Øinene gjorde denne Bekendelse, ser Manden fra Binduet Forføreren nede paa Gaden give hans Kone Signalet til et nyt Møde. Han styrter ind i sit Kammer, griber tvende Pistoler og en Revolver, styrter ud paa Gaden, indhyenter den forvædte Ven paa en af Hovedgaderne i Washington, og med Udraabet: „Skud, Du skal dø!“ af fyrer han Pistolen paa ham. Ruglen skrubber Keys Kind. Han forsøger at sætte sig til Modværge og vil fratrive Sicles den anden Pistol, men det lykkes ham ikke, og det næste Slud lægger ham udstrakt paa Marken. „Idet han udraaber: „Drøb mig ikke!“ faar han det tredje Slud i Brystet, hvor paa han synker sammen og dør.

— Efterat Gjerningsmanden længe havde stiret paa sit Offer, lader han sig frivilligt gribe. Konen med det ældste Barn ere blevne sendte hjem til hendes Forældre. Ingen tvivler paa, at Sicles skal blive straffet af Jurgen.

— Om Slavelivet i Kentucky i Nordamerika

meddele vi efter Bucyrus Journal følgende Skildring: Paa Louisvillle lever en rig og anset Plantageeier. Det er ikke længe siden han eiede 100 Negre, og han var bekendt som en god Forretningsmand og for sin Gvne til at forsjene Benge. Hans Hus bestyredes af en ung Dame omkring 20 Aar, der var hans Datter med en „Quadron,” og hvis Ansigtsharve var meget lysere end hans egen, saaat Negerblodet ikke var synligt. Moderen døde for 10 Aar siden og modtog for sin Død Faderens hoitideligt Løfte, at Datteren skulde opdrages og leve som fri Kvinde. Saaledes vorte hun op, uddannede sig til en straalende Skjonhed og fik en temmelig god Opdragelse, Alt, hvad Faderen kunde give hende, og omsider overtog hun Bestyrelsen af hans Husholdning. Hun var ubekjendt med, at Negerblod flød i hendes Aarer, og drømte aldrig om, at hun var en Slavinde. Endelig rammed Plantageeieren af en Mængde Ulykker. Hans Hus nedbrændte og med det en hel Del Gjedsbeviser, Boger og andre Papirer, der udgjorde en stor Del af hans Formue. Hosten mislykkedes, og nogle større Spekulationer, som han havde indladt sig i, fik et ubeldigt Udfald. Han tabte desuden betydeligt i Spil og havde allerede udtomt sine disponible Midler, saa at han befandt sig i en stor Forlegenhed. Hans Sagfører gav ham det Raad at sælge endel af sine Negre. Efter lang Betænkning fandt han, at dette var det eneste Middel, og samtykkede. En Fortegnelse over dem blev udsærdiget, og Enhver, som paa nogen Maade kunde undværes, blev optøret paa Listen. Efterat Alt var beregnet til de høieste Priser maangede der endnu 5000 Dollars. Sagføreren bemærkede tort, at han ikke havde optaget Alt, hvad han kunde undværes; „jeg ser ikke Husholderessen Marys Navn paa Listen; hun er værd den manglende Sum, og jeg er selv villig til at betale saa meget for hende.” Under andre Omstændigheder vilde Slaveeieren have anseet et saadant Forslag som den største Fornærmelse, men Nødvendigheden er en haard Herre; han antog Forslaget, og en Time derefter var Handelen gjort. Det gjorde ham meget ondt at underrette Mary om Sagen; men Frygten for Ruin tvang ham dertil. Man kan let tænke sig Pigens Forstrækkelse og Fortvivlelse. Hun havde hidtil levet et lykkeligt Liv og blev nu pludselig styrket i den dybeste Elendighed. Hun var bleven solgt og tilhørte med Legeme og Sjæl en Person, som alene havde kjøbt hende for at tilfredsstille sine dyriske Lyster. Denne Tanke var forstrækkelig, og hun var flere Dage uden Bevidsthed. Det var ogsaa en Uuden, hvem Underretningen om hendes Skæbne rammede med overvældende Styrke; det var en ung Mand i Louisvillle, med hvem hun uden Faderens Vidende havde forlovet sig. Til ham sendte hun Bid og bønfaaldt ham om at redde hende. Næsten kvart af den Tanke, at hans Brud var en Slavinde, der var bleven solgt for at undergaa en Odelæggelse, som var værre end Døden, bestemte han sig dog til at frelse hende. En Plan til Flugt blev udført. De naaede Cincinnati og bleve gifte der. De bleve strax eftersatte, men da de havde sat sig i Forbindelse med en af Fernba-

nefolkene, kom de af paa en af Mellemstationerne og modtoges af nogle Landmænd, der satte en Væe i at hjælpe Flygtningerne paa deres Vej til det kanadiske Kanaan, og forbleve hos dem i 10 Uger inden de vovede at begive sig paa Rejsen. De naaede derpaa uden Hindringer Kanaans Grændser og bo nu i Toronto.

For Jorddyrkere.

Ægte peruanisk Guano i Sække paa omkring
160 Pd. til 3 Spd. 15 $\frac{1}{2}$ for 100 Pd.
Sur fosforsur Kalk } fra Hr. S. Mallings Ben-
Pulveriserede Ben } melle til Fabrikpriser: 4,
Finknuste do. } 3, 2 og $1\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ pr. Pd.
Grovknuste do. }
Chilisalpeter (salpetersurt Natron) til 4 Spd.
84 $\frac{1}{2}$ for 100 Pd.

Svovlsyre,
Nyt Græsfrø: Klover, rødt, schlesst, Do. hvidt, schlesst samt Limotei sælges af Underleguede, Alfike-Klover og Biffer ventes til Foraaret. Bestillinger, ledsaget af det omtrentlige tilsvarende Beløb, udføres snarest mulig. Brugsanvisninger for Guano, Bengjødning og Chilisalpeter udleveres frit.

Christiania den 12te Januar 1859.

Joh. P. Olsen,
Skippergaden No. 4.

Christiania Kornpriser.

Indenlandst

Hvede, $3\frac{1}{2}$ a $5\frac{1}{2}$ Spd. Intet solgt.
Rug, 16 $\frac{1}{2}$ a 17 $\frac{1}{2}$.
Byg, 11 $\frac{1}{2}$ a 14 $\frac{1}{2}$.
Savre 8 a 9 $\frac{1}{2}$.

Udenlandst

Rug østersøst 4 Spd. a 4 Spd. 12 $\frac{1}{2}$.
Rug dansk 16 $\frac{1}{2}$ a 16 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$.
Byg Brandst 14 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$ a 15 $\frac{1}{2}$.
Erter 4 a 5 Spd.
Hvede 5 Spd. 1 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$ a $5\frac{1}{2}$ Spd.

Christiania Fiskepriser.

Sild, Kjobmd. $5\frac{1}{2}$ a 6 Spd. pr. Lb.
Sild, stor Vld. 5 a $5\frac{1}{2}$ Spd. pr. Lb.
Sild, smaa do. $4\frac{1}{2}$ a $4\frac{7}{10}$ Spd.
Sild, stor Christ. 19 $\frac{1}{2}$ a $4\frac{1}{2}$ Spd. pr. Lb.
Sild, smaa do. 13 $\frac{1}{2}$ a 14 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$ pr. Lb.
Storfet 4 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$ a 1 Spd. pr. Bog.
Middelfet 3 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$ a 4 $\frac{1}{2}$ pr. Bog.
Smaafet 2 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$ a 3 $\frac{1}{2}$ pr. Bog.
Rødstær 6 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$.

Følgeblad til Skilling-Magazinet.

Christiania.

Trykt og forlagt af W. C. Fabritius.